

ЦЕРКОВНИЙ ВІСНИК

МІСЯЧНИК

ВИДАЄ УКРАЇНЬСЬКА КАТОЛИЦЬКА ПАРАФІЯ
СВЯТИХ ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ В ЧІКАГО

ЗА
ЄДНІСТЬ
ЦЕРКВИ
І НАРОДУ

Ч. 3 (994), Рік XLVII
БЕРЕЗЕНЬ 2017

СЕРКОВНУЙ ВІСНИК – CHURCH HERALD

No. 3 (994), Vol XLVII
MARCH 2017

**Отці Душпастирі і Парафіяльна Рада
Прицерковні організації і установи, хори та всі вірні
Собору Святих Володимира і Ольги в Чікаго**

Щиро вітають Високопреподобного отця архимандрита Івана А. Кротця
з нагоди 75-тих уродин, та з нагоди 47-ліття священства

Бажають йому багато Божих ласк, терпеливості в праці, ідейного запалу, кріпкого здоров'я,
Божого благословення у Божому Винограднику на нашій парафії та Чіказькій громаді на
славу Божу та благо українського народу.

На Многая і Благая Літа!

БЕРЕЗЕНЬ 2017

УКРАЇНСЬКИЙ КАЛЕНДАР

Юліанський

БЕРЕЗЕНЬ • III

2017 Р.Б.

ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА	НЕДІЛЯ
 – піст – строгий піст		1 Мучч. Памфіла, Порфирія та ін.	2 Вмуч. Теодора Тирона	3 Свят. Льва, Папи Римського	4 Влкмч. Теодора Тирона; Ап. Архипа	5 Гл. 4 Св. 4 1 Посту Преп. Льва, еп. Катанського
6 Преп. Тимотея; свят. Євстатія, асп. Антіох.	7 Віднайд. мощів Мучеників, що в Євгенії	8 Свщмч. Полікарпа, еп. Смирнського	9 † Перше і друге знайдення голови Йоана Христ.	10 Свят. Тарасія, асп. Царгородського	11 Заулокійна Свят. Порфирія, еп. Газького	12 Гл. 5 Св. 5 2 Посту.; Іспов. Прокопія Декаполіта
13 Іспов. Василя, посника; Преп. Касіяна	14 Препмуч. Євдокії	15 Свщмч. Теодота, еп. Киринейського	16 Мучч. Євтропія, Клеоніка й Василіска	17 Преп. Герасима, що в Йордані	18 Заулокійна Муч. Конона	19 Гл. 6 Св. 6 3 Посту Хрестопоклінна 42-ох мучч. Аморійських
20 Свщмч. Василія, Єфрема, Капітона й ін.	21 Свят. Теофілакта, еп. Нікомідійського	22 † 40 мучч. Севастійських	23 Мучч. Кондрата, Кипріяна, Анекта і Крисхента	24 Свят. Софронія, патр. Єрусалимського	25 Заулок. Іспов. Теофана Сигрійського; свят. Григорія, Папи	26 Гл. 7, Св. 7 4 Посту Преп. Іванів Ліствичника; Перенес. мощей свят. Никифора, патр. Царгород.
27 Преп. Венедикта	28 Муч. Агапія і шістьох ін.	29 Поклони Мучч. Савина й Пали	30 Преп. Олексія, чоловіка Божого	31 Свят. Кирила, асп. Єрусалимського		

МАРЕН 2017

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ОСЕРЕДОК

2247 W. Chicago Ave. Chicago, IL 60622 Тел. (773) 384-6400

Пригадуємо, що можна замовити приміщення в нашому Осередку який знаходиться у самому центрі Українського села - на різні родинні імпрези, дні народження, хрестини, весілля і забави.

Заохочуємо батьків, котрих діти приступають до Першого Врочистого Св. Причастя і Першої Св. Сповіді, щоб користали і вже замовляли собі приміщення в нашому Осередку.

До ваших послуг професійна обслуга, вишукана їжа, а також величезна паркова площа, нададуть вам приємний час у колі родини і друзів.

ПАРАФІЯЛЬНА РАДІОПРОГРАМА

- НЕДІЛЬНІ ДЗВОНИ -

Ви можете замовляти ваші привіти, побажання для ваших рідних, знайомих.

Слухайте радіопередачу кожного вівторка

о годині 8:00 вечора із радіостанції

WSBC 1240 AM (на півночі)

WCFJ 1470 AM (на півдні)

Просимо користувати із парафіяльного вебсайту:

www.stsvo.org

ПОСЛАННЯ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ УГКЦ З НАГОДИ ВЕЛИКОГО ПОСТУ

Покайтеся і наверніться, щоб ваші гріхи були стерті (Ді. 3,19).

Дорогі в Христі!

Напередодні Великого посту знову особливої актуальності набирає заклик до покаяття. Словами апостола свята Церква спонукає нас: «Відкиньмо всякий тягар і гріх, що так легко обмотує, і біжімо витривало до змагання, що призначене нам, вдивляючися пильно в Ісуса, засновника й завершителя віри» (Євр. 12, 1-2). Великопісна мандрівка - слухна нагода вийти з неволі гріха і скерувати свої кроки на дорогу, що веде до Дому Отця (пор. Лк. 15,17-18).

Прообразом цієї великопісної покаятної мандрівки є старозавітна пасха - вихід вибраного народу Божого з єгипетської неволі. Тоді, як і тепер, цей визвольний похід Божих дітей наштовхувався на протидію і різні перешкоди - з боку гнобителя- фараона, який ніяк не хоче відпустити поневолений народ, але і зсередини самого народу, що не цілковито позбувся психології раба і тужить за примарною стабільністю та силою імперського двору.

Мандрівка до свободи і гідності - це внутрішній процес Преображення народу, який вимірюється не числом пройдених кроків чи прожитих років, а духовними зусиллями, що їх зробив народ, а в ньому - кожна людина, зокрема задля узгодження своїх думок, ідей і поведінки із Божим законом та Господньою святою волею. Так в історії народу здійснюється Божа обітниця: «Коли ходитимете в моїх установах і пильнуватимете мої заповіді, і будете їх виконувати, то я насилатиму вам дощі о відповідній порі, і земля даватиме свій урожай, і дерево, що в полі, приноситьиме свої плоди... Я встановлю мир і ніхто не буде вас турбувати і меч не проходитиме по краю вашім... Я - Господь, Бог ваш, що вивів вас із Єгипетської землі, щоб ви не були там рабами; я полонив занози ярма вашого, щоб ви ходили випростані» (пор. Лев. 26, 3- 13). У цьому уривку, як і в багатьох інших місцях Святого Писання, покаяття представлено як послух Богові, вірність Його Заповідям, що запевняє народіві благословення, безпеку і повноту життя.

Водночас єгипетська неволя - це образ людини і народу, які перебувають у тенетах гріха, обділені справжньою свободою, принижені у своїй гідності, позбавлені надії та радості. Побачити першопричини такого злиденного і безпросвітнього стану речей - це вже половина визвольного шляху, подібно як поставити діагноз означає наполовину подолати недугу. Які ж недуги сьогодні загрожують нам і намагаються знищити в нас Божий образ і подобу?

Одним із найважчих гріхів, який ми успадкували від комуністичного минулого, є зневага до людського життя, зокрема до життя ненароджених дітей. Радянський Союз був першою державою у світі, що легалізувала вбивство ненароджених. Хоча ми вже чверть століття живемо в незалежній державі, цей ганебний злочин донині здійснюється в наших медичних закладах, які, замість того щоб бути місцями захисту людського життя, стають місцями страти невинних і найбільш беззахисних осіб - наших дітей. Щороку внаслідок абортів гине близько 150 тисяч українських дітей. За цю важку зневагу Бога маємо просити прощення, бо навмисне чоловіковбивство - це гріх, що кличе про помсту до неба, а відповідальність за нього несе не тільки жінка, що насмілюється на такий крок, а й батько ненародженої дитини й рідні, які не протидіють цьому, не кажучи вже про медиків та всіх безпосередньо причетних до цього злодіяння.

Іншим моральним злом, що нищить життєві сили нашого народу, є алкоголізм. Споживання алкоголю в Україні - одне з найвищих у світі і набуло ознак національної епідемії. Лише за офіційними даними зловживання спиртним спричинює щороку понад 40 тисяч смертей. Прикро, що сьогодні на тлі зовнішньої агресії ця недуга поширюється в нашому народі із ще більш загрозливою силою і нерідко вражає тих, котрі пережили жахіття воєнних дій і не знаходять порятунку від душевних травм у ближчому і дальшому оточенні. Господь прагне зцілити всі рани нашого народу, а ми, розуміючи, що алкоголізм часто є лише симптомом глибших криз і труднощів,

хочемо нагадати, що гріх пияцтва ще ніколи не вирішив жодної проблеми, а тільки поглиблював їх, кидаючи своїх жертв у безодню безнадії, деградації та поступового вмирання. Єдиним порятунком із цього зла є щире покаяння та рішучий крок на дорогу зцілення, що довершується витривалою співпрацею людини з Божою благодаттю.

Якщо ми прагнемо жити по-Божому, маємо вчитися поваги до справедливих законів, на яких базується кожне цивілізоване суспільство. Тут треба починати з елементарного, наприклад із дотримання правил дорожнього руху.

Взірцем у додержанні законів для всіх громадян мають бути ті, кого звать законотворцями, - натомість сьогодні багато з них перетворюються на публічних грішників, відверто ігноруючи робочі засідання і нехтуючи на очах у всієї країни своїми важливими обов'язками, чи ще гірше - приймають закони, котрі сприяють збагаченню багатих, а доводять до зuboжіння звичайних людей і ставлять на межу виживання соціально незахищених громадян.

Ще одна ділянка, в якій чітко проявляється моральний стан нашого суспільства, - це ставлення до докiлля. Відома теза, що ми не успадкували землю в наших батьків, а взяли її в борг у наших дітей, нагадує нам про відповідальність як перед Творцем, так і перед прийдешніми поколіннями за те, як ми ставимося до Божого створіння.

Особливий заклик до покаяння скеровуємо до певних категорій і груп у нашому суспільстві, які зосереджують у своїх руках значні ресурси та повноваження, але нерідко зловживають ними зі шкодою для держави і народу. Хочемо нагадати їм слова Папи Франциска, сказані з нагоди Ювілейного року Божого милосердя: «Своє запрошення навернутися я із ще більшою інтенсивністю скеровую до тих чоловіків і жінок, які належать до злочинних груп, хоч би які вони були. Заради вашого блага прошу вас змінити життя. Прощу вас в ім'я Сина Божого, який хоч і боровся з гріхом, та ніколи не відкинув грішника. Не впадайте у страхітливу пастку думати, що життя залежить від грошей і що перед ними все стає позбавлене цінності й гідності. Це лиш ілюзія. Ми не заберемо грошей із собою по смерті. Гроші не дадуть нам справжньої

радості. Насильство, вжите для здобуття грошей, з яких крапає кров, не зробить людину ні сильною, ні безсмертною. Для всіх, раніше чи пізніше, настане суд Божий, від якого ніхто не зможе втекти... Той самий заклик нехай досягне людей, які підтримують корупцію чи беруть у ній участь. Ця гнила рана суспільства - тяжкий гріх, що волає до неба, оскільки вціляє в самі основи особистого та суспільного життя» (Булла «Мівегісогііае уііііізі» («Обличчя милосердя»), 11 квітня 2015 року).

Переконані, що, роблячи іспит сумління й аналізуючи свої вчинки, слова й помисли на їх відповідність Божим і церковним заповідям, кожен із нас виявить, крім вищеперелічених, і власні гріховні немочі та пристрасті. Визнаваймо їх щиро у Сповіді та витривало викоринюймо зі свого життя, бо вони стримують наш рух на шляху до Небесного Отця і позбавляють нас радості та щастя Божих дітей.

Дорогі в Христі! Великий піст - це слухний час для зміни життя, а Таїнство Сповіді є привілейованим місцем, де ми, християни, зустрічаємо милосердного Бога, щоб позбутися гріховних оков та відновити в собі гідність дітей Божих.

Попри п'ять умов доброї Сповіді (іспит сумління, жаль за гріхи, щире і повне визнання гріхів, постанова виправитися і виконання покути), які заохочуємо вас пригадати собі з катехизмової частини в молитовнику, хочемо звернути вашу увагу на кілька елементів, котрі, як сподіваємося, допоможуть вам краще і з більшою користю для душі пережити Таїнство Сповіді.

Передусім слід подолати спокусу відкладати покаяння на пізніше. Бо часто трапляється, що ми, хоча знаємо про випадки, коли люди передчасно і несподівано вмирають, хоч відчуваємо докори сумління і чуємо в церкві заклик до навернення, усе ж знаходимо тисячі аргументів, щоб сказати собі й Богові: «Ще не тепер». Таке відтягування дуже небезпечно, бо ставить під загрозу наше вічне спасіння. Добре це розуміють практикуючі християни, які намагаються не лише регулярно приступати до святої Сповіді, а й щоденно моляться про ласку не померти без Святих Таїнств.

Окрім цього, до Сповіді слід готуватися молитвою

- про здатність бачити свої гріхи, про мудрість для сповідника, про відвагу визнати перед ним наші провини і про смирення прийняти його науку і поради.

Важливо зважити й на те, що Сповідь потребує певного часу. Великим ворогом у цьому є поспіх, як з боку священника-сповідника, так і з боку самого каяника. Не дивно, що здійснена в таких обставинах Сповідь не приносить ані належних плодів, ані бажання частіше сповідатися.

Нарешті, Сповідь, як і Причастя, має бути регулярною. Бо тривалі перерви притуплюють наше сумління і ослаблюють нашу здатність реагувати на гріхи, дозволяючи малим провинам закоренитися в душі і з часом перерости в згубні пристрасті та звички, які вже буде набагато важче подолати.

Дорогі в Христі! Розпочинаємо великопісну мандрівку покаяння і навернення. Ідемо назустріч Воскресінню. Нехай нас не лякає важкість або

чисельність наших гріхів, бо Христос своєю смертю та воскресінням подолав усі гріхи і всім прагне подарувати прощення, зцілення і повноту життя. Тож приступаймо всі з довір'ям до престолу благодаті, яким є Святі Таїнства Покаяння і Євхаристії, щоб світло Божого милосердя і Божої любові проганяло з нашого особистого, родинного та суспільного життя темряву гріха й смерті, та щоб ми всі у цьому Пості могли зробити ще один великий крок виходу з дому гріховної неволі назустріч воскресінню - особистому, родинному й народному. Тоді зможемо співати пасхальну пісню, яка стане провісницею нашої остаточної перемоги у воскреслому Христі: «Святкуємо перемогу над смертю, знищення аду, іншого життя вічного початок, і, радіючи, оспівуємо Того, що це вчинив, - єдиного благословеного отців Бога і препрославленого» (Канон Пасхальної утрени).

Благословення Господнє на вас!
† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Преподобного і богоносного отця нашого Антонія Великого,

30 січня 2017 року Божого

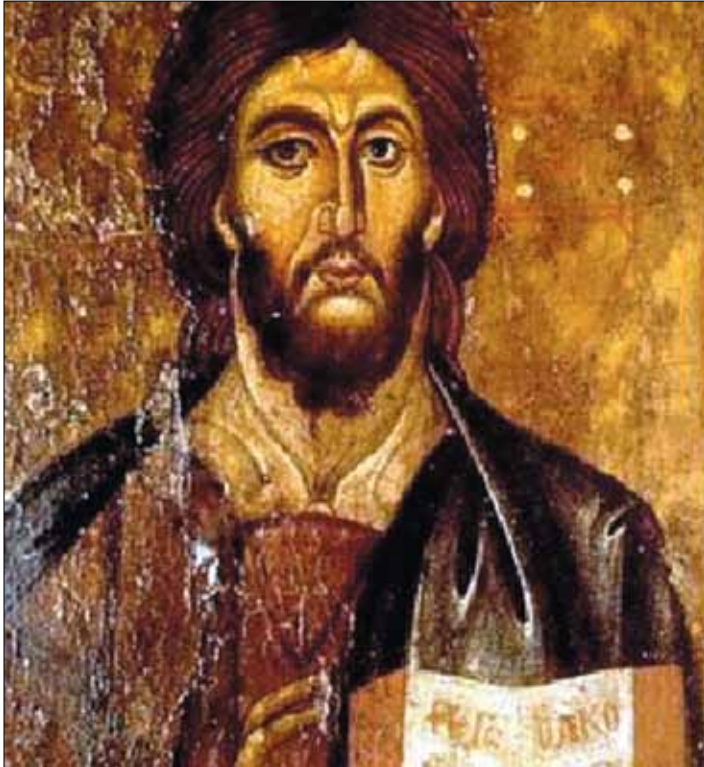
Молитва на початку Великого Посту

Господи Боже наш, уповання всіх країв землі і тих, що в морі далеко. Ти призначив святі дні посту і в Старому Завіті через пророків Твоїх, і в Новому через апостолів і євангелістів. Сподоби ж усіх нас у чистоті час посту провести, віру тверду зберегти і заповіді Твої виконувати в усі дні життя нашого. Благаємо Тебе, Владико милосердний: пристав до нас ангела Твого, щоб охороняв нас немічних у всіх ділах наших і допомагав нам, щоб ми були слухняні й догоджали Тобі, та щоб сподобились достойно причаститися святих Твоїх Таїн. Прийми ж, Господи, поклоніння і постування рабів Твоїх і всім нам подай благословення ради Христа Ісуса, Господа нашого, що з ним благословенний Ти, з Пресвятим, Милосердним і Животворчим Твоїм Духом нині, і повсякчас, і на віки віків. Амінь.

ЧИ МАВ ІСУС ТІ Ж ПОЧУТТЯ, ЩО І МИ?

ПИТАННЯ:

Якщо Ісус мав людську природу, таку ж, як наша, чи мав Він ті ж почуття, що відчуваємо ми? Чи злився Він, закохувався, чи було Йому смішно?

ВІДПОВІДЬ:

Так, Ісус, володіючи людською природою, відчував також всі людські почуття, звані емоціями. Ці почуття притаманні кожній людині і мають велике значення. Саме завдяки їм людина з великим або меншим бажанням виконує свій обов'язок, реагує на зло. Без них людське життя було б холодним і посушливим, позбавленим фантазії, стимулів, реакцій. Самі по собі ці почуття позитивні. З моральної ж точки зору вони не можуть бути ні хорошими, ні поганими, і все залежить від того, як людина ними користується. Стоїки вважали людські нахили (пристрасті) дурними. Для них ідеал людини полягав у атараксії, досягненні повної незворушності.

Однак між нашими почуттями і почуттями Ісуса Христа все ж є різниця: справа в тому, що наша природа зрана гріхом і схильна до зла,

в Ісусі ж ці почуття супроводжували природу досконалу, не пошкоджену первородним гріхом. Наше «я», покликане панувати над нашими пристрастями, - це людське «я», «Я» ж Ісуса Христа - Божественне. Тому все в Ньому було досконалим чином підпорядковане Його волі.

Так, Ісус відчував і любов, і радість, і захоплення, і подив, і прихильність, і дружбу. Наприклад, Євангеліє говорить про Івана як про «учня, якого любив Ісус» (Ів 19,26). Ми зустрічаємо таких персонажів, як Марта, Марія, Лазар, великих друзів Господа. «Ісус, глянувши на нього, полюбив його», - читаємо в Євангелії від Марка, який розповідає про зустріч з якимсь юнаком. В оповіданні про вигнання торговців з Храму ми бачимо, як Він обурюється (Мт 21,12). А в 3 розділі Євангелія від Марка згадується про те, як Ісус «споглянув з гнівом» (Мк 3,5).

Людські думки Ісуса особливо очевидні в момент Його страстей. «Смуток у мене на душі – аж до смерті!»: так Сам Господь описує ці почуття (Мт 26,38).

Ісус зазнав дружбу з деякими людьми. Однак слід виключити досвід закоханості в тому сенсі, в якому ми розуміємо це слово, що відноситься до однієї людини. У Нього не було потреби поєднуватися з будь-ким узами подружньої любові, - Він Сам постає як Наречений: «І сказав їм Ісус: чи можуть гості весільні сумувати, поки з ними ще є молодий?» (Мт 9,15).

Отже, Ісус Христос мав ті ж почуттями, що і ми, однак вони завжди були спрямовані на добро і завжди підпорядковувалися розуму. Можна сказати, що емоції Ісуса були впорядковані і включені в місію, яку Йому належало виконати.

Візьмемо, наприклад, розповідь про воскресіння Лазаря. У ньому говориться, що Ісус «сумував в нутрі» (Ів 11,38). Але це почуття було вписано в Його відносини з Отцем і в отриману від Нього місію: «Ісус, почувши те, сказав: ця хвороба не до смерті, а на Божу славу, щоб через неї прославився Син Божий» (Ів 11,4).

Радіо Ватикан

НЕ ВХОДИТИ У ДІАЛОГ ІЗ ДИЯВОЛОМ!

Коли ми зазнаємо спокус, треба молитися, а не входити з дияволом у діалог, - сказав Папа Франциск під час Божественної Літургії в Домі св. Марти у п'ятницю 10 лютого 2017 р.

Посилаючись на читання з Книги Буття про гріх прабатьків, Святіший Отець зазначив, що диявол, який показався їм під виглядом змія, - створіння привабливе і в своїй хитрості старається людину обдурити; він у цьому фахівець, «отець брехні». Він знає, як обманути і ошукати людину. Він робить це з Євою. Робить так, що вона відчувається добре, а потім починає «діалог», і крок за кроком приводить її туди, куди сам хоче.

З Ісусом усе інакше. Діалог із Ним закінчується для сатани погано. Той «хоче втягнути Ісуса в діалог» саме тому, що «коли диявол силкується ошукати людину, він вступає з нею в діалог». Ісус же дає йому відповідь: не свою власну, а зачерпнуту зі Слова Божого, бо з дияволом, власне, у діалог як такий не вступають - інакше закінчиш як Адам із Євою, «залишимося нагі».

«Диявол не є добрим платником, він добрим не платить. Він обманщик! Обіцяє тобі все, а

потім залишає тебе голим. Ісус також закінчив життя на хресті, голим, - але з послуху Отцеві, а це інший шлях. Змій, диявол - створіння прехитре: вступати з ним у діалог не можна. Ми всі знаємо, що таке спокуси, всі про це відаємо, бо всі ми їх маємо! Багато спокус марнославства, жадібності, захланності... багато!» - говорив Святіший Отець.

Потім Папа звернув увагу на корупцію, про яку нині багато говориться. Також і в цьому разі ми повинні просити Ісуса про допомогу.

«Так багато корумпованих, багато продажних, «товстих риб» є на світі, ми їх знаємо з газет. Може, починали вони з дрібниць - не знаю, від нечесності у зважуванні, й коли щось важило кілограм, то думали: ні, я скажу 900 грамів, але нехай здається, ніби тут кілограм. Корупція розпочинається з малих речей, таких, як оця, діалогом: але ж ні, це неправда, що такий плід - поганий. З'їж його, він хороший! Дрібниця, ніхто й не помітить. Зроби це, зроби! - І так крок за кроком, крок за кроком людина впадає у гріх, потрапляє в корупцію», - зазначив Папа.

Церква нас вчить, - продовжував Франциск, - «аби ми не були наївні», щоб не сказати «дурні», - щоб мали «відкриті очі» та просили нашого Господа про допомогу, «тому що самі собі зі спокусою не порадимо». Адам і Єва сховалися від Бога, а тут потрібна Ісусова благодать, аби «повернутися і попросити про вибачення».

Отож коли ми переживаємо спокусу, не можна провадити діалогів зі спокусником - треба молитися до Бога: «Допоможи, Господи, я слабкий. Не хочу ховатися від Тебе!» Саме в цьому - відвага, і саме в цьому - перемога. Коли почнеш розмовляти зі спокусником, це закінчиться програшем, твоєю поразкою. Нехай Господь обдарує нас благодаттю і підтримує нас у нашій відвазі; а якщо ми будемо ошукані через нашу слабкість у спокусі - нехай Він дасть нам відвагу підвестися і йти вперед. Саме для цього і прийшов Ісус».

Радіо Ватикан

ПЕРЕМОГА НАД САТАНОЮ

Тоді Дух повів Ісуса в пустиню, щоб диявол спокушав його. Він постив сорок день і сорок ночей і нарешті зголоднів. Тоді підійшов до нього спокусник і сказав: “Коли ти Син Божий, звели, щоб це каміння та й стало хлібом. “, А той відповів: “Написано: Чоловік житиме не самим хлібом, а кожним словом, що виходить з уст Божих. “

[...]Лишив тоді його диявол. І ось ангели приступили й почали йому слугувати.

Від Матея (4,1-11)

Сьогодні демон, сатанізм, і інші, пов'язані з усім цим, явища вийшли на перший план, і викликають чималу тривогу. Наш технологічний і індустріалізований світ буквально кишить магами, чаклунами, окультизмом, спиритизмом, складачами гороскопів, торговцями амулетів і привороту, а також справжнісінькими сатанинськими сектами. Виставлений за двері, диявол лізе у вікно. Тобто, вигнаний з віри, він повертається до людей через забобон. Епізод спокушування Ісуса в пустелі допомагає нам це зрозуміти. І перш за все відповісти на питання: а чи існує взагалі демон? Чи дійсно це слово - демон - позначає якусь особу, яка володіє розумом і волею, чи це всього лише символ, вираз, що використовується для позначення суми всього морального зла в світі, колективної безрозсудності, колективного психічного відхилення, і так далі? Багато хто серед інтелектуалів не вірить в демона як в конкретну особу. Проте слід зазначити, що великі письменники і мислителі, такі як Гете і Достоєвський, надзвичайно серйозно відносилися до існування Сатани. Шарль Бодлер, який вже точно не був взірцем моральності і честі, сказав, що «найбільша підступність демона полягає в тому, що він заставляє повірити, що його не існує». Головний доказ існування демона в Євангелії знаходиться не в багаточисельних епізодах визволення одержимих, оскільки на тлумачення цих фактів могли вплинути вірування про джерело хвороб. Справжній доказ - в житті святих! І Ісус, якого диявол спокушав в пустелі, є красномовним підтвердженням цьому. Доказом є також безліч святих, які за життя боролися з князем темряви. Їх ніяк не можна уподібнити Дон Кіхоту, який боровся з вітряками. Навпаки, це люди із здоровим глуздом і психікою.

Якщо багато хто вважає абсурдом вірити в демона, то це тому, що їх думка ґрунтується на книгах, тому що вони проводять життя в бібліотеках, або за письмовим столом, тоді як

демона цікавлять не книги, а люди, особливо святі. Що може знати про Сатану той, хто ніколи не мав справи з його реальністю, а лише з його ідеєю, тобто з культурними, релігійними, етнологічними традиціями, пов'язаними з Сатаною? Такі люди зазвичай трактують це питання з неабиякою долею впевненості і почуттям вищості, зневажливо відмахуючись від нього, і називаючи все це «середньовічним мракобіссям». Але ця впевненість оманна. Подібно до тих, хто хвалиться, що не бояться лева, наводячи як доказ факт, що багато раз бачили його намальованим чи на фотографії, і жодного разу його не злякалися. З іншого боку, це цілком нормально і логічно, що в диявола не вірять ті, хто не вірить в Бога. Було б просто-таки трагічно, якби всі, хто не вірує в Бога, вірили б в диявола!

Проте, найголовніше, що християнська віра повинна сказати нам, полягає не в тому, що демон існує, але що Христос переміг демона. Христос і демон для християн не є двома рівними і протилежними принципами. Ісус є єдиний Господь; сатана ж - це всього лише «зіпсоване» творіння. Якщо йому дана влада над людьми, то це для того, щоб дати людям можливість вільного вибору, а також щоб вони «не загордилися», увірувавши в те, що є самодостатніми і не потребують визволителя. «Старий сатана з'їхав з глузду, співаєється в одному афроамериканському “спірічуелсі”. «Він цілюся в мою душу, але помилився, і знищив мій гріх». З Христом нам нічого боятися. Ніхто і ніщо не може заподіяти нам зло, якщо ми самі не хочемо цього. Сатана, говорив один з Отців Церкви, після пришествя Христа подібний до собаки, прив'язаного за хвіст: він може скільки завгодно гавкати і кидатися, але не може укусити, якщо лише ми самі не підійдемо до нього впритул. Ісус в пустелі звільнився від Сатани, щоб визволити від нього нас!

О.Раньєро Канталамесса
CREDO

«Будьмо собою!» Послання Блаженнішого Святослава до вірних УГКЦ та всіх людей доброї волі з нагоди стодвадцятип'ятиріччя з дня народження патріарха Йосифа Сліпого

Дорогі в Христі брати і сестри!

Сімнадцятого лютого цього року сповнюється 125-ліття з дня народження патріарха Йосифа Сліпого – ісповідника віри та довголітнього предстоятеля нашої Церкви. Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви доручив усім вірним упродовж цього року вшанувати його пам'ять і молитися за його прославлення тут, на землі, серед лику блаженних і святих.

Життя патріарха Йосифа проминуло у вирі складних і драматичних подій ХХ століття. Він, як ніхто інший, досвідчив чи не всі тягарі та страждання того історичного періоду. Його життєвий шлях пролягав на тлі революцій і двох світових воєн, розвалу імперій і постійної зміни державних кордонів, він перейшов через ув'язнення, заслання і, нарешті, вимушену еміграцію... Патріарх поєднав у собі досвіди сотень тисяч або й мільйонів українців, для яких ці десятиліття стали справжньою *via dolorosa per aspera ad astra* (хресною дорогою через терни до зірок). Саме такий девіз – «Крізь терни до зірок» – Йосиф Сліпий помістив у 1939 році на своєму єпископському гербі. Його таємна хіротонія відбулася в умовах гонінь супроти Церкви під час першої радянської окупації Західної України. Митрополит Андрей Шептицький, прикутий важкою хворобою до інвалідного крісла, старався забезпечити подальший провід Церкви і шукав особу, «яку б не зламали жодні випробування». Молодий єпископ Йосиф, напевно, відчував, що його служіння буде дорогою крізь терни. Однак, як зорі для мореплавця є орієнтиром, щоб не

“Господи, навчи мене творити волю Твою, бо Ти єси Бог мій (Пс. 143, 10).”

згубитися в бурхливому морі, так світло Христове, що просвічує всіх, стало для майбутнього патріарха дороговказом у власному житті та в служінні іншим.

Він прийшов у цей світ підданим Австро-Угорської монархії, а покинув його як вигнанець останньої імперії ХХ століття – Радянської. У дитинстві малий Йосиф мріяв стати священником або науковцем. За благословення та підтримки владики Андрея Шептицького він зумів здійснити і поєднати цих два великих покликання, хоч зовнішні обставини далеко не завжди сприяли їх повній реалізації. Його студентські роки припали на лихоліття Першої світової війни та відчайдушних спроб нашого народу здобути незалежність і об'єднатися в одну державу. Свої ієрейські свячення Йосиф Сліпий отримав із рук митрополита Андрея у вересні 1917 року, коли той нарешті зміг повернутися з російського полону. Вищі богословські студії в Інсбруку, а згодом у Римі проходили в умовах повоєнної розрухи і великої суспільно-політичної та духовно-моральної кризи в тогочасній Європі. У 1922 році, після завершення закордонного навчання, отець Йосиф повернувся вже в нову політичну реальність на рідних землях. Цього разу це була відновлена Польська держава, в якій українці знову опинилися в ролі дискримінованої національної та релігійної меншини. Саме тому Глава Церкви доручив йому провід Духовної семінарії, заснування Українського богословського наукового товариства та розбудову греко-католицької Богословської академії у Львові, які стали провідними науково-освітніми осередками не лише для церковного середовища, а й на загал для української громади Галичини.

Та попереду було ще більше випробування – Друга світова війна. Українські «скривавлені землі»

потрапили до центру зіткнення двох тоталітаризмів – гітлерівського та сталінського, кожен з яких будував свій «новий порядок» на кістках мільйонів невинних жертв та запереченні віковичних християнських і загальнолюдських цінностей.

У листопаді 1944 року, після повернення в Західну Україну більшовицької влади та відходу у вічність митрополита Андрея, владика Йосиф перебрав провід нашої Церкви. Розповідають, що навіть високопоставлений чиновник радянських спецслужб, якого послали до Львова для координації плану насильницької ліквідації УГКЦ, побачивши молодого владика на похоронній процесії в архиєрейському облаченні, чи то з жалем, чи зі «знанням справи», зауважив: «Скільки хрестів наклали на того єпископа! Як то він усіх їх винесе?» А вже в ніч на 11 квітня 1945 року нового предстоятеля УГКЦ разом з іншими владиками і визначними священиками було заарештовано. Наступні 18 років він провів у застінках радянської карально-репресивної системи, невтомно і незламно несучи свій хрест ісповідника та скріплюючи в надії інших. Глибока віра в Бога, віра в те, що Провидіння Господнє повинно зберегти Церкву, яку заснував сам Спаситель і якої ніхто не зможе знищити, були для нього духовними опорами й орієнтирами, щоб не згубитися серед колючого терня жадливих випробувань.

Отримавши звільнення у 1963 році завдяки старанням св. папи Івана XXIII і американського президента Джона Кеннеді та прибувши до Рима, митрополит Йосиф так ніколи й не зрікся свого українського (хоча й радянського) громадянства. Бодай таким чином «депортований без права повернення» архипастир хотів бути разом зі своїм стражденним народом, бодай на віддалі солідаризуватися зі своїми вірними, які залишалися «в домі неволі». Перебуваючи на Заході, він доклав багато зусиль, щоб віднайти та згуртувати тих, кого чи то матеріальна нужда, чи політичні умови на Батьківщині розкидали по всьому світу. Патріарх-ісповідник розумів, що без солідних духовних та інтелектуальних основ

народ буде приречений на забуття своїх коренів, на розгубленість і самоприниження, на цілковите підкорення й асиміляцію. Тому свої перші декрети «у вільному світі» владика Йосиф Сліпий видає про заснування і розбудову двох інституцій: Українського католицького університету та собору Святої Софії. Незважаючи на вже поважний вік, не шкодуючи підірваних роками неволі сил і здоров'я, він об'їжджав кожен нашу єпархію та екзархат на поселеннях, відвідував мало чи не кожен парафію, збираючи не лише кошти, а й гуртуючи всіх «у розсіянні суцях» в єдиний, сповнений власної гідності народ Божий у своїй помісній Церкві.

Патріарх і кардинал Йосиф Сліпий не дожив всього кілька років до того часу, коли Радянський Союз захитався і таки впав. Він спочив у Бозі 7 вересня 1984 року і лише його тлінні останки в серпні 1992 року велично й урочисто «повернулися» з Рима до Львова, після того як український народ здобув свою державну незалежність, а переслідувана Церква вийшла з катакомб. Але справжній спочинок для своєї невтомної душі наш Великий патріарх заповідав лише тоді, коли «з волі Божої та бажання Українського Божого люду складуть [його] домовину в підземеллях оновленого Собору Святої Софії» у Києві як знак єдності та соборності всього нашого народу і його об'єднаної Київської Церкви. І над цим завданням нам усім ще належить немало потрудитися, щоб сповнити останню волю цього церковного мужа!

Роздумуючи над сторінками життєпису патріарха Йосифа, можемо припустити, що в молодості, мріючи про своє майбутнє, він і не думав, що йому доведеться зазнати скільки лихоліть і випробувань. Однак, як знаємо з його спогадів, він завжди себе запитував: «Що від мене очікує Господь?» А ще він часто роздумував над питанням: «Що скаже одного дня про мене історія, із чим я постану перед Господом на Страшному суді Христовому?» Зрозуміло, що Йосиф Сліпий став великою людиною не в якусь одну мить. Із дня у день він зростав у молитві, святості, мудрості, у почутті відповідальності, а передусім – у відданості

Божій волі.

Його життя, як і кожного з нас, було не прямою дорогою, а радше лабіринтом, в якому кожний вибір є важливим. Адже на кожному повороті можна схибити, обравши не ту дорогу. Щоб не загубитися на цьому шляху, ми потребуємо внутрішнього компаса, який підказуватиме нам правильну путь. Слуга Божий Йосиф не шукав орієнтирів у минулих ідеях чи марних сподіваннях. У своєму посланні «Про поєднання в Христі» (3 червня 1976 року) він звернувся до своєї пастви з простою порадою: «Будьмо собою!» Це «буття собою» народжується в кожному з нас у той момент, коли ми в молитві до Отця Небесного розпізнаємо Його волю щодо нашого життя. І кожен з етапів біографії патріарха Йосифа позначений цим знаком автентичності, в серці якої перебуває Христос.

Він був собою, коли відкрив у собі потяг до науки і присвятив цьому все своє життя не так власною академічною працею, як творенням умов та інституцій для інших. Він був собою, коли відчув поклик до священства і віддав цьому покликанню всього себе, незважаючи на обмеження і заборони здійснювати це служіння. Він був собою, коли відмовився від обіцяної свободи та високих посад, якщо відречеться від своєї Церкви. Він був собою, коли, потрапивши на Захід, став голосом і символом «мовчазної Церкви» у СРСР та всіх переслідуваних безбожною тоталітарною владою. Він був собою, коли обстоював право релігійної спільноти, яку очолював, на патріаршу гідність. Лише така позиція дала йому можливість не залежати від карколомних змін довкола нього і гідно пройти всі ці перипетії історії.

Сьогодні, коли ми часто чуємо про те, що живемо «плинні часи» чи навіть у «добу постправди», коли все навколо постійно змінюється, нема нічого тривкого й надійного, істини не існує, є лише «точки зору», має рацію той, у кого влада і гроші, а популярність можна здобути дешевими гаслами й обіцянками, – запрошення Йосифа Сліпого до автентичності, до «буття собою» знову набуває неабиякого значення.

Бути собою ніколи не було легко, ще важче здійснювати своє покликання в часи непевності, які ми переживаємо тепер. На перший погляд, набагато легше і комфортніше пристосуватися до змін, прилаштуватися до зовнішніх обставини, відмовитися від визнання абсолютної Правди... Але горе людині яка перестає бути собою, яка втрачає себе. Життя патріарха Йосифа, воскресіння з катакомб нашої Церкви та її подальший динамічний розвиток свідчать, що лише той долає непостійність і плинність історії, хто постійно у своєму осерді залишається тим, ким сотворив його Господь. Цей шлях, хоч важкий та тернистий, є можливим і приносить людині велике внутрішнє задоволення та радість саме тому, що вона виконує свій християнський обов'язок та волю Богу і тільки так може бути собою.

Тому в цей ювілейний рік нашого патріарха Йосифа заохочуємо всіх замислитися, ким ми є та яким є наше завдання в цьому земному паломництві до вічності, у нашій сьогоднішній мандрівці «крізь терни до зірок». І хай сам Господь Ісус Христос, який єдиний є Дорогою, Правдою і Життям, буде для нас тією провідною зорею, що дозволить здолати всі перепони на цьому шляху істинного пізнання самих себе через Його хрест і воскресіння. Життєва доля патріарха Йосифа переконує нас у тому, що з глибокою вірою та Божою допомогою людина незламної волі, яка не зрікається своєї Богом даної сутності, не зраджує свого покликання та здійснює своє служіння, за будь-яких обставин переможе у двобої зі злом та неправдою.

Благословення Господнє на вас, з Його благодаттю і чоловіколюб'ям, завжди, нині, і повсякчас, і на віки вічні.

† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день празника Стрітіння ГНІХ,
15 лютого 2017 року Божого

ОБ'ЯВЛЕННЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ В ГАРАБАНДАЛІ (ІСПАНІЯ, 1961-65)

Рік 1961-ий Місце - маленьке село в Кантабрійських горах північної Іспанії - Сан Себастьян де Гарабандал. Живе тут біля трьохсот людей у 80-ти кам'яних будинках, у підніжжі малої гори. Люди сяк-так заробляють на прожиток випасанням худоби. А щоби зайти на пасовисько в гори, треба добиратися більше години. Кожного дня одна із жінок ходить вулицями села з дзвінком, пригадуючи односельцям молитися за померлих. Щовечора селяни сходяться до невеличкої церковці, щоб відмовити вервиці і літанію до Пречистої Діви Марії. На кінець тижня крутою стежкою з Косіо приїздить парох верхи на коні, щоб відправити Службу Богу і вислухати сповідь своїх прихожан. Оце таким був Гарабандал в 1961-му році. Це проста Кантабрійська оселя, яка за століття лишилася незмінною і, як говорить сільський розум, мабуть залишиться такою назавжди.

Чотири дівчинки, яким появилася Мати Божа, були типові діти цього села. Вони жили собі щасливо в своїм оточенні. 12-літня Кончіта Гонзалез, 11-літня Марі Круз Гонзалез, 12-літня Якинта Гонзалез та Марі Льолі Мазон.

І хоч троє дітей мали те саме прізвище, ніхто із них не був у родинних зв'язках.

Було ще ясно надворі, раннім вечором 18-го червня 1961-го року, коли ці чотири дівчинки скочили в сад свого учителя і рвали там яблука. З радісним сміхом нарвали собі тих яблук і заховаляся на кам'янистій стежці, по якій виганяли худобу, що провадила вгору до соснового гайку на скелі над селом. Коли вони так сиділи і смачно їли ті яблука, то раптом почули звук, подібний до грому. Одразу почали себе погано почувати. Можливо з приводу того, що взяли чужі яблука.

Несподівано голова Кончіти різко відкинулася назад а очі широко відкрилися. Побачивши це, діти закричали зі страху і хотіли втекти. Але те саме сталося і з ними. Перед собою вони побачили в яскравому світлі ангела. Він виглядав як 9-літній хлопчина. Через мить ангел зник і дівчатка повернулися до нормального стану. Стривожені цією подією діти побігли до сільської церкви. Дорогою зустріли свою приятельку, котра запитала їх, чому вони такі перестрашені і бліді. "Це тому", - відповіли діти, "що ми тільки-що бачили ангела." Незабаром ціле село дізналося про це, хоч мало

хто вірив дітям. Напротязі кількох наступних днів дівчатка знову бачили ангела.

1-го липня він вдруге об'явився дітям і промовив до них: "Знаєте, чому я прийшов? Щоб сповістити, що завтра з'явиться вам Пречиста Діва Марія, як Мати Божа із гори Кармелю."

За той час вістка про появи рознеслася по околицях і 2-го липня великий натовп людей поспішав, щоб побачити, очікувану дітьми, об'яву. Десять біля 6-ої години вечора дівчатка попрямували до місця появи. Раптом вони одночасно впали навколішки на каміння. В блискучому світлі побачили прегарну Паню, що стояла між двома ангелами. Одного із них діти впізнали, бо це був той самий ангел, котрий з'являвся їм напередодні. Пізніше вони довідалися, що це був св. Архангел Михаїл. З правого боку від дітей, на небі появилася велике око, яке дівчатка назвали Оком Божим.

Візіонерки поводитися з Дівою Марією відкрито і просто. Кончіта пізніше пригадувала, що вони говорили з нею як з рідною мамою, котра довгий час була відсутня і щойно повернулася додому. У своєму щоденнику Кончіта дає такий опис: "Пречиста Діва з'явилася в білій сукні і синьому плащі, а голова покрита короною з малих золотих зірок. Ніг її не видно. Руки широко розставлені. На правій руці - параман бронзового кольору. Волосся довге і також темно бронзове, розділене посередині. Обличчя в неї овальне, а ніс довгий і делікатний. Уста її дуже гарні з доволі повними губами. Колір лица темний, але світліший від ангелового. Воно інакше. Голос дуже милий, дуже незвичайний. До нікого вона неподібна."

На свою другу об'яву Богородиця прийшла з Дитятком на руках. Дівчата були сповнені радості, побачивши Його.

Серед багатьох священиків, котрі приходили до Гарабандалу, щоб дослідити події, які там відбуваються, був один єзуїт на ім'я о. Луїс Андреу, - блискучий молодий професор Богословія, який мав репутацію священика-святця. Отець Андреу ставився скептично до цих візій на-початку своїх перших відвідин. Але після докладніших обстежень він зрозумів, що з дітьми діється щось серйозне.

8-го вересня 1961-го року о. Андреу ще раз відвідав Гарабандал. Він був серед натовпу, що спостерігав за дівчатками в сосновому гайку, де часто

відбувалися появи. Раптом його лице напружилось, піт вкрив чоло і він скрикнув: “Чудо! Чудо!” По дорозі додому, наступного ранку, він сказав своїм приятелям, з якими повертався: “Що за дарунок дала мені Пречиста Діва! Які ми щасливі, що маємо таку Матір в небі. Це найщасливіший день у моєму житті!” Тоді він видав із себе звук легкого кашлю і опустил голову на груди. Отець Андреу був мертвий. У пізнішій появі Пречиста сказала дівчатам, що о. Андреу не тільки бачив її саму, але мав візію великого майбутнього чуда.

До початку жовтня 1961-го року майже всі увірували в екстази дівчаток, але все-таки перевіряли їх різними способами. Дітей щипали, кололи шпильками, припікали гар’ячим полум’ям сірників і сипали пісок в очі, але ніякої реакції у дівчат не виявляли. Коли вони йшли, то ніколи не дивилися куди йдуть. Тисячі разів малі візіонерки повертали релігійні предмети їхнім власникам, ніколи не помиляючись. Це вони робили ні на кого не дивлячись.

Часами вервички і медалики з ланцюжками були цілком замотані, але коли дівчата брали їх зі столу, то вони в їхніх руках легко розмотувались. Тоді одна із дівчат брала предмет, який поцілувала Марія, і не відриваючи своїх очей від візії, проходила крізь натовп доки не знаходила власника. Це було надзвичайно зворушливе видовище. Багато людей плакали, а дехто навіть втрачав свідомість. Дівчатка молились і співали гімни, яких ніколи перед тим не вивчали.

Надійшов, нарешті, довгоочікуваний день, 18 жовтня 1961-го року, коли діти мали оголосити доручення від Пречистої Діви Марії. Це був день апокаліптичних тонів з громами і блискавкою, з холодом і дощем. Після довгих очікувань було прочитано доручення: “Ми мусимо чинити багато жертв, робити багато покути, відвідувати часто Пресвяту Євхаристію. Мусимо провадити добре життя. Якщо ні — то велика кара впаде на нас. Чаша вже наповнюється і коли ми не змінимося на нас впаде дуже велика кара.”

Деякі люди відійшли розчаровані, сподіваючись чогось більшого. Але таке було доручення. Візії дівчаток відбувалися і в зимові місяці.

Відвідини Пречистої Богородиці продовжувались через всю весну і літо 1962-го року. Коли в селі не було священника, котрий би міг причащати дівчаток, св. Архангел Михаїл приносив їм Святе Причастя.

Він навчав їх причащатися з побожністю. Перше йшло приготування до Причастя, а потім подяка. Священники скептично ставилися до цих невидимих причастей. Як могли отримувати дівчата Святе Причастя від ангела, коли тільки один священник мав владу його освячувати? Дівчатка запитали в ангела про це і він відповів їм, що дістає гостії, тобто частинці, з кивотів на землі.

В цьому непомітному іспанському селі розвивались події найбільшої важливості, хоч в той час ніхто цього не усвідомлював. Пречиста Діва Марія приготувлювала людей до чогось дуже важливого. Вона пригадувала людям, що ми всі можемо бути кожного дня з Богом і з нею, незалежно від того, де ми знаходимось чи що ми робимо.

Дві ночі, 19-го і 20-го червня 1962-го року, буде нелегко забути всім жителям Гарабандалу, а дітям особливо. На все село було чути, як дівчатка, будучи в екстазі, кричали зі страху. Заслона була піднесена і їм дозволено глянути на майбутні події. Незважаючи на те, що вони були в присутності Марії - діти перелякалися тої кари, яку Господь зішле на світ. Це станеться тоді, коли світ не зміниться після перестороги. Присутні при цьому люди були надзвичайно стривожені криком дівчаток.

Наступного дня всі жителі села приступили до Святого Причастя. Дівчата, при одній із візій, попросили Марію і Архангела Михаїла зробити якесь чудо, бо багато людей не вірять в появи. Архангел Михаїл відповів, що в призначений день невидиме причастя, яке він дотепер приносив, стане видимим на язиці. Кончіта назвала це “чудечком”, бо була впевнена, що люди завжди бачили гостію, коли вона її приймала.

19-го липня 1962-го року о 1.30 по-опівночі, Кончіта в екстазі вийшла зі своєї хати, повернула за ріг сусіднього будинку і впала на коліна. Стиснена натовпом людей, вона повільно відкрила рот і висунула язик. Ті люди, що стояли зовсім близько від неї, стрверджували, що на язиці не було нічого. Тоді, швидше ніж може збагнути людське око, на язиці з’явилася яскраво-біла гостія. Барселонський бізнесмен мав при собі кінокамеру і при світлі електричного ліхтарика зумів зафільмувати момент з’яви гостії. Ось і чудо, наперед проголошене!

В той самий рік, в жовтні місяці, в іншому місці, за 900 миль від Гарабандалу, відбувалася інша подія. Папа Іван XXIII скликав Другий Ватиканський

Собор, на якому піднесено одне з найактуальніших питань того часу - чи був який-небудь зв'язок між цією церковною подією і об'явою Богоматері в Гарабандалі. Звичайно, так! В черговому екстазі Кончіта повторяла слова Марії: "Собор буде найбільший від всіх, він буде успішний. Це добре. Тебе будуть більше знати. Ти будеш більше задоволена."

До січня 1963-го року візії закінчилися для трьох дівчаток. Одній тільки Кончіті вони продовжувались, але вже не так часто як перед тим. Натомість, Кончіта і Марі Льолі мали, так звані, льокуції. Льокуція це внутрішньо почутий голос, але без візії. Незабаром Кончіта повідомила в Гарабандалі сенсаційну новину. На початку червня 1963-го року вона оголосила передбачення Богородиці про те, що після Папи Івана ХХІІІ буде ще тільки три Папи і тоді настане кінець наших часів, але не кінець світу. На свято св. Йосипа, 19 березня 1963-го року, Кончіта мала льокуцію біля трьох сосон, підчас якої Пречиста сказала їй, що в день великого чуда Джозефові Ломанджіно буде повернутий зір. 13-го червня 1964-го року Кончіта мала ще одну локуцію, в якій було повідомлено, що в наступний день після великого чуда тіло о. Луїса Андреу знайдуть нетлінним в його гробі.

Січневий день 1965-го року почався для Кончіти двогодинною екстазою біля сосон. В ній Пречиста Діва виявила характер перестороги, яку Бог має зіслати на людей, щоб очистити світ напередодні великого чуда, яке вже надходить. Вона також сказала Кончіті, про те, що світ не відгукнувся на її перше попередження і тому вона дасть друге (останнє).

13-го червня 1965-го року, через посередництво Архангела Михаїла, Мати Божа описала Кончіті характер майбутнього чуда: «Прийде пересторога, її буде видно на небі, а тоді відчується внутрішньо кожною людиною на землі. Ніхто цього не уникне. В певний момент, незабаром, коли в світі пануватиме великий неспокій, раптово і одночасно увесь рух зупиниться. В той момент кожний побачить зло, яке вчинив, і добро, якого не виконав. Це буде дуже боляче. Люди в цей час воліли б померти, аніж це пережити. Але воно не спричинить фізичної шкоди нікому. Якщо б хтось в цю мить помер, то тільки від шоку пережитого. Пересторога ця буде служити як очищення, щоб виправити совість світу і підготувати його до великого чуда.

Чудо станеться біля дев'яти сосон, в четвер ввечері о 8.30 годині між 8-им і 16-им березня, квітня або травня. Кончіта знає дату і оприлюднить її за вісім днів перед початком чуда. Це станеться на свято одного із мучеників за Евхаристію і співпаде з великою подією в Церкві. Усі люди в селі, чи у довколишніх горах, побачать його. Хворі, які там будуть в цей час, видужають, грішники навернуться, а невіруючі повірять. Це буде найбільше чудо, яке Ісус коли небудь зробив для світу.

Внаслідок чуда - Росія навернеться. Після чуда, біля сосон, залишиться видимий, постійний, надприродний знак до кінця часу. Якщо після чуда світ все-таки не зміниться, тоді Бог пошле кару. Вона буде набагато страшнішою, ніж та, котру людина могла б сама собі побажати. Вона буде відповідною до того, що заслужила людина своїми злочинами. »

13-го червня 1965-го року в Гарабандалі зібралось велика кількість людей, щоб бути свідками чергової екстази Кончіти і почути останнє доручення Пречистої. Пізно вночі Кончіту поглинув екстаз. Дівчина піднесла трьом особам хрест для цілування. Тоді Архангел Михаїл дав їй друге і останнє доручення від Матері Божої: "Тому, що моє доручення від 13-го жовтня не виконано і не дано до відома світові, я - повідомляю вас, що це є останнє. Раніше чаша заповнювалася, тепер вона переповнюється. Багато кардиналів, багато єпископів і багато священників є на дорозі до загибелі і ведуть за собою багато душ. Щораз менше уваги приділяється Пресвятій Євхаристії.

Ви повинні відвертати від себе гнів Божий своїми зусиллями. Якщо будете всім своїм щирим серцем просити в Бога прощення — Він вам простить. Я — ваша Мати. Через посередництво Архангела Михаїла прошу вас поправити своє життя. Ви тепер отримуєте останні перестороги. Я вас дуже люблю і не хочу вашого засуду. Моліться до нас із щирістю, а ми вислухаємо ваші прохання. Ви повинні робити більше жертв. Розважайте про страсті Ісусові."

День 13-го листопада 1965-го року був для Кончіти днем радості і невимовного смутку. Пречиста появилася із своїм Дитятком, але це була остання поява в Гарабандалі. Як і обіцяла Богородиця, ця поява мала бути присвячена цілуванню релігійних предметів. Кончіта їх мала при собі дуже багато. Поцілувавши їх усіх Діва Марія промовила: «Через поцілунок, яким я наділила ці предмети — мій Син творитиме дива. Роздавай їх іншим. Говори до мене,

Кончіто. Це останній раз, що ти побачила мене тут, але я завжди буду з тобою, як і з усіма вами. Кончіто, чому ти не йдеш відвідати мого Сина в Кивоті? Він чекає на тебе і ніч і день. »

Кончіта сказала: “Я така щаслива, що бачу вас обох. Чому не візьмеш мене зараз із собою до неба?”

Пречиста відповіла: «Пам’ятаєш, що я тобі сказала в день твоїх іменин? Коли ти станеш перед Богом, то твої руки мусять бути заповнені добрими справами, котрі ти зробиш для твоїх братів і для Божої слави. В даний час твої руки порожні. »

Все закінчилося. Минулися щасливі миттєвості візій. Але Кончіта завжди відчувала присутність Богородиці. Пізніше вона говорила про те, що Мати Божа залишила її душу наповнену миром і радістю. Кончіта отримала велике бажання, щоб побороти свої хиби і любити всіма силами серця Ісуса і Марії, які всіх нас люблять.

Те, що говорила Пречиста Діва про цілування релігійних предметів - здійснилося. З різних куточків світу надходять повідомлення про фізичні оздоровлення та інші ласки. Багато із них сталося через медальйон, який подарувала Кончіта сліпому Джозефові Ломанджіно. Тисячі людей з цілого світу мали змогу торкнутися цього медальйона, на протязі довгого часу апостольської праці Джозефа, котра продовжується і до сьогодні.

Що говорить медична наука про Гарабандал?

Більш як сорок лікарів проводили лікарські обстеження дівчаток в різні часи появ. Педіатр, д-р Селестіно Ортіз, обстежив їх на протязі 22 днів підряд. Поза екстазою він визнав їх нормальними і врівноваженими. А про самі екстази він сказав так: “Мовчати - було б дійсним науковим боягузством. Ми не знаходимо жодного переконливого пояснення цих феноменів.”

Д-р Рікардо Пунсернау був на той час міжнародної слави невро-психіатр. На протязі 12-денного періоду він провів детальні дослідження дітей і зробив висновок, що не може дати будь-яке наукове чи природне пояснення. Він уточнив, що із наукової точки зору неможливо заперечити факти надприродної причини феноменів.

Інший лікар - психіатр Луїс Моралес, в 1961-му році, мав власну клініку. Єпископ призначив його тоді очолити комісію, метою якої було дослідити і дати медичне обґрунтування події в Гарабандалі. В той час він не вірив [як і інші лікарі], що ці феномени

є надприродного походження. Але пізніше цей самий д-р Моралес зрікся своєї власної позиції. 31-го травня 1983-го року, за дозволом єпископа, він виголосив публічну доповідь в одній із найбільших конференційних приміщень в Сантадер, в якій подав головні причини свого зречення.

Життя дівчат після візій

Перебуваючи довгий час під впливом минулих візій, дівчата вирішили посвятити своє життя служінню Богу у монаршій спільноті. Будучи ученицею пансіонату місіонерок - Кармеліток, Кончіта мала льокуцію з Ісусом. Він сказав їй, що Його волею не є прийняття монашого стану. Він хоче, щоб вона залишилася в світі і більше розповідала про Богородицю.

Сьогодні всі чотири візійонери вже дорослі, одружені і мають своїх дітей. Кончіта, Марі Льолі і Якинта - одружені з американцями і живуть в США. Марі Круз залишилася в Іспанії. У 1971-му році вона одружилася з Ігнатіо Кавальєре. Мають четверо дітей.

Кончіта одружилася в Нью-Йорку, в 1973-му році, з Патріком Кінат. Живуть там із своїми чотирма дітьми.

У 1974-му році Марі Льолі одружилася з Франціском Лефлер з Масачусетс. У них троє дітей.

У 1976-му році Якинта одружилася з американським моряком - Джефрі Мойнеген з Каліфорнії. У них одна донька.

Джозеф Ламанджіно (сліпий апостол) продовжує свою апостольську працю в Нью-Йорку. Він батько двох синів - Джозефа і Джона.

Головна мета об’явлень

Головна причина об’явлень Матері Божої в Гарабандалі полягала у переданні доручення людству. Але крім цього неважко помітити і зрозуміти, що деякі теми були особливо виділені Богородицею, як найважливіша інформація для світу. За весь час тих подій Пречиста наполягала, щоб дівчатка молилися за священників. Важливою частиною Гарабандальських подій - стала вервиця. Марія не просила дівчаток молитися на вервиці підчас її появ - вона їм наказувала. Найперше Богородиця навчила їх, як мають молитися на вервиці: повільно, думаючи над кожним словом. І коли дівчатка добре засвоїли цю науку, то Марія долучалася до молитви аж на “...Слава Отцю і

Я - КАПЕЛАН

Засніжена дорога, промерзле повітря. У рясі та бронезилеті зі Святими Тайнами в кишені біля серця прямую до позиції, де очікують Христа: хлопці попросили про Сповідь і Причастя. Звуки пострілів стають усе ближчими, кулі починають свистіти зовсім поруч. Можливість повернутися залишається, але ж очікують - Христа!.. Один із найщасливіших моментів мого священства: добровільно і свідомо, із спокійною певністю, приймаю рішення продовжувати шлях, адже я - для Нього, а значить - для них... і немає мене без мого служіння...

Військове капеланство стало чи не однією із найбільших несподіванок мого життя. На фронті деколи запитував себе: чому я? Чому військовий капелан? Навіть сьогодні дуже чітко пригадую, як майже десять років тому мене запросили відвідати маленьку групу молодих випускників Львівської духовної семінарії, які робили свої перші кроки у пасторальному служінні серед офіцерів і курсантів Львівського інституту сухопутних військ. Мою академічно зорієнтовану свідомість турбувало чимало сумнівів і запитань. Навіщо? Що цікавого можна знайти у зтягнутому військовому середовищі? Я ж - для богослов'я!.. Переміг якийсь майже мінімальний, ледь помітний інтерес, раціонально обґрунтованих пояснень якому годі знайти. Пам'ятаю мить - у деталях пам'ятаю - коли через КПП військового вишу увійшов у

військове капеланство, а вийти так і не вдалось... залишився у гурті романтичних і драматичних, щедрих і відданих, живих і дуже справжніх людей у камуфльованих одностроях. То була пора світанку, усе найважливіше щойно розпочиналося.

Пригадую, як протягом свого служіння у військовій академії доволі часто долав майже десять кілометрів бігом, аби поспіти на шосту ранку на зарядку, пробігти з курсантами їхню ранкову дистанцію, а потім іще повернутися до монастиря на службу. Пригадую марші, відстанню у майже шістдесят кілометрів, і стрибок із парашутом... аби бути справді поруч! Протягом років дружні стосунки зміцнювалися, Збройні сили стали для мене моєю родиною: когось із моїх військових друзів вінчав, комусь хрестив дітей, хтось постійно приходив до Сповіді, хтось - у пошуках поради, підтримки, духовного супроводу, а когось, на жаль, уже довелося відспівувати. Якими б дорогами українського фронту я не пересувався протягом останніх місяців, усюди знаходилась пара знайомих очей, чийсь дуже добре знайомий погляд - рідний, бо родом із моєї особистої історії.

За однією з найбільш красивих теорій, капеланами називали священнослужителів, що дбали про одну із найважливіших святинь королів франків - частину верхньої накидки, «каппи», святого Мартина Турського, яку ті постійно брали зі собою на поле бою, аби забезпечити перемогу. Таким

(Закінчення із стор. 15)

Сину..."

Пречиста являлася в Гарабандалі, як Божа Мати від гори Кармель. Цей титул тісно пов'язаний з бронзовим параманом. Вона говорила про його важливість і носила на зап'ястку правої руки. Параман - це знак посвяти Божій Матері. Хто його носить з вірою і побожністю - має запевнення в тому, що буде захищений в критичні часи свого життя.

Доручення з Гарабандалу

- це розв'язка неба на тлі сьогоднішньої суспільно-моральної кризи світу. Чи не залежить тепер все від нас, від того як ми відгукуємося на цю подію? Очевидно, що залежить - і немало. Куди ми ідемо і

який світ ми будуємо для себе і наступних поколінь? Світ добра, приязні, любові, чи світ безкінечного роздору і зневір'я, маючи під руками незаперечні докази неба, яке не бажає нам зла і світової загибелі. Цілування релігійних предметів було головною ціллю останньої появи Богородиці в Гарабандалі - 13-го листопада 1965-го року. Довго перед тим Пресвята Діва сказала Кончіті (головній візіонерці), що цілування цих предметів відбудеться біля соснових дерев і щоби ці предмети роздати людям, бо вони матимуть велику оздоровлюючу силу:

«Через поцілунок, котрий я кладу на ці предмети, мій Син дасть їм чудесну силу, а ви роздавайте їх іншим. Ті, що їх носитимуть з вірою і побожністю, відбудуть чистилище тут, на землі.»

чином, священники, які в окремому наметі дбали про каппу святого Мартина, стали називатися капеланами. Військові капелани - служителі великої святині - душі військовослужбовця. Вони не мають права перетворитись у музейних працівників, але покликані вірно і віддано бути свідками того, що відбувається у глибинах духу людини у військовому однострої, своєю присутністю намагатись прихилити для них саме небо, відкрити їм двері для зустрічі з Христом. Капелани не мають права стати служителями культу. Вони покликані щедро служити Богові в людині, дбати про велику святиню, про душу військовослужбовця, про іскру божественного у камуфльованій людяності.

Бути священиком Христовим - це бути носієм таїнства, що перевершує будь-яке людське розуміння: видимим простором і часом, конкретною часткою людської історії, і водночас - носієм Божої благодаті, Його нестримного бажання любити і змінювати світ людини на краще, дарувати надію і бути знаряддям Його любові. Бути священиком Христовим у контексті бойових дій - це бути конкретним і живим втіленням Божої присутності там, де дійсність безжалісно спотворюється кров'ю, насиллям, ненавистю, страхом; бути поруч із тими, хто відстоює саме життя, допомагаючи їм не втратити найважливіших моральних орієнтирів, залишатись людьми, здатними любити по-справжньому - щиро і щедро, вірно і до кінця.

Пам'ятаю моменти, коли у вирі обстрілів втрачались обрії майбутнього, доводилось повністю зосереджуватися у нагальності небезпеки, Львів і Київ ставали недосяжними. Пам'ятаю обстріли, коли гадалось: можливо, це саме вона - остання мить... Неприродний для таких обставин спокій сумлінню дарувала думка про те, що я таки на своєму місці, поруч із тими, кому покликаний служити... Коли стріляло і гуло, коли із темряви у нашу позицію летіли міни, коли на моїх очах падали від поранень, коли невідомі дороги вели у невідомих і небезпечних напрямках, коли ворожа артилерія безжалісно розривала землю довкола, а повітря пронизував скажений рев реактивних снарядів, коли бракувало тепла і світла, сну і спокою, я з глибоким переконанням повторював: я на своєму місці, я поруч... І я був щасливий, що міг бути на своєму місці і що міг бути поруч.... Коли хлопці під час обстрілу брались за зброю, ставав поруч із ними, озброївшись молитвою за кожного зокрема... вдячний за те, що Господь дозволив мені там бути.

Бувають капелани-пастирі, капелани-батьки, капелани-друзі. Я щиро вдячний Богові за те, що дозволив мені стати для багатьох братом...

*За дозволом автора о. Андрія Зелінського, Т. І.
книга СОНЯХИ*

Покаянна Молитва Святого Єфрема

*Господи і Владико життя мого!
Духа лінивства, недбайливості,
владолюбства і пустомовства віджени від мене.
Духа чистоти, покори терпеливості
та любови даруй мені, слугі Твоєму.
О Господи Царю! Дай мені бачити
гріхи мої і не осуджувати братів і сестер моїх,
бо Ти благословенний сси на віки віків.*

Амінь.

МАРШ

Особисто знав, протягом тривалого часу бачились щоденно, під час зустрічі міцно потискали один одного руки, жартували, спілкувалися про серйозне... Не гадалось... Та чи й могло?.. Люди завжди дуже несподівано виходять із нашого життя. Особливо важко прощатися з тими, у чию долю Господь запросив тебе через двері їхньої юності... Такими вони назавжди й залишаться у моїй пам'яті - повними життєвої снаги, ентузіазму, мрій та сили, здатної створити майбутнє. Недавно мене пронизало моторошне усвідомлення: я - безжалісний егоїст! Кожен раз, коли ознайомлююсь із переліком загиблих у ході АТО військовослужбовців, шалено боюсь зустріти там імена своїх найближчих друзів... тримаючи в руках імена чийхось... найрідніших, найкоханіших, найкращих...

Позаду залишалось близько п'ятдесяти кілометрів і семи годин пройденого шляху, попереду - майже десять кілометрів до місця постійного розташування. Найважчий етап навчального курсантського маршу. У кишені під військовою формою перебираю чотки: подумки молюсь за те, щоб усі щасливо добралися до бази. Несподівано поруч зі мною з'являється постать височезного курсанта. Із серйозним від втоми обличчям і мокрим від поту чолом Кирил звернувся до мене:

- Брате Андрію, а ви зараз про щось думаете?
- Так, Кириле, думаю, - відповів я
За кілька кроків згодом:
- Брате Андрію, а ви зараз молитесь?
- Молюсь, Кириле.
- Брате Андрію, а можна, я тоді буду поруч із вами йти? Мені так легше...
- Ходімо, Кириле! - сказав я, і ми таки успішно дійшли...

Для мене особисто цей діалог став парадигмальним: тут уся суть служіння військового капелана - бути завжди поруч із твоїми військовими друзями, щоб у твоїй молитовній присутності вони могли ставати ближчими до самого Творця, особливо коли рухатися вперед стає важко... Недавно я пригадав цю історію Кирилу під час нашої зустрічі у зоні бойових дій. Дуже раділи, що через сім років після нашого маршу ми мали про що згадати. Часто перетиналися за обідом у наметі-їдальні, жартували, пригадували курсантські роки, не розбігались од-разу ж: завжди знаходилось кілька слів, кілька жартів, якими можна було прикрасити бойові будні на східному

фронті. Усі, хто знав Кирила, особливо запам'ятали його дуже світле і надзвичайно добре обличчя. «У тебе занадто інтелігентний для твоєї професії вираз обличчя!»

- зауважив я одного ранку. Ми посміялись і, як це зазвичай роблять у зоні АТО, не прощаючись, попрямували кожен у своєму напрямку...

Кілька днів тому Кирил не повернувся з бойового завдання... І як би це ірраціонально не звучало, мені дуже сумно і боляче, що мене не було поруч, аби йому було легше вирушити у його останню путь...

У той час, коли у стінах Верховної Ради чубляться народні обранці, коли заможні й успішні високопосадовці у європейських кабінетах підбирають відповідну лексику, аби вкотре висловити свою стурбованість, коли азартним запалом із минулого вразило найсокровенніше у найдосвідченіших із геополітиків, коли в ідеологічних кузнях Кремля, під кадіння міфічно-релігійного дурману невпинно трудяться безжалісні Гефести над концептуально-словесною зброєю масового знищення, коли світ, іще такий прогнозований учора, став таким божевільним сьогодні, наші хлопці - не завжди почуті, не вповні зауважені - з прозорою чистотою власного сумління, не зараженого жодним ідеологічним вірусом чи жадобою особистої наживи, у щирій простоті власного серця та з вражаючою гідністю справжніх чоловіків виконують свій священний обов'язок - аби життя тривало далі... Дехто, впевнений, зрозуміє, про що я, більшість - мабуть, не до кінця, насправді ж лякають ті, кому просто байдуже... А так хочеться повернути до них увагу усього світу й усієї історії, до тих, котрі в ситуації, що сьогодні склалася в Україні, єдині не шукають свого, не очікують жодних дивідендів, відстоюють не особисте, а наше спільне... ціною власного життя...

А добрий Господь таки дозволив мені провести Кирила до самого фінішу його земного шляху: в автомобілі, що рухався на чолі похоронної процесії від храму до кладовища, окрім водія, була лише домовина із тілом молодого офіцера спецназу та я, аби йому було легше завершити свій марш...

*За дозволом автора о. Андрія Зелінського, Т. І.
книга СОНЯХИ*

СТОРІНКА ПАРАФІЯЛЬНОЇ РАДИ

ДРУГА ЗБІРКА В НЕДІЛІ І СВЯТА

3-5	Школа св. о. Миколая
3-12	Ремонт/Розбудова Парафії
3-19	Місія
3-26	Вісник
4-2	Школа св. о. Миколая
4-9	Ремонт/Розбудова Парафії
4-16	Ремонт/Розбудова Парафії
4-23	Вісник
4-30	Фільм про Патріярха Йосифа Сліпого

ПАРАФІЯЛЬНИЙ КАЛЕНДАР 2017

1 – 5 березня	МІСІЯ – Владика Богдан Дзюрах
19-го березня	Прем'єра фільму про Патріярха Йосифа Сліпого (Департамент Інформації УГКЦ) 11:00 рано та після 3-ої Літургії в аудиторії під церквою
26-го березня	Загальні Збори Парафії
23-го квітня	Парафіяльне “Свячене”
20-го травня	Перша Свята Сповідь
21-го травня	Перше Врочисте Святе Причастя
20-го травня	Концерт “Гроловиці” в Harris Theater
4-го червня	Річний Попис Школи Балету та Українського Народного Танку.

Підготовка до Першої Сповіді/ Врочистого Причастя

Розклад науки на наступні два місяці в Осередку.

5-го березня	Підготовка на Першу Сповідь/ Врочисте Причастя о год 10-ій рано
19-го березня	Підготовка на Першу Сповідь/ Врочисте Причастя о год 10-ій рано
2-го квітня	Підготовка на Першу Сповідь/ Врочисте Причастя о год 10-ій рано

Просимо заздалегідь зголошуватися про вінчання та хрещення в канцелярії Парафії

СТОРІНКА ПАРАФІЯЛЬНОЇ РАДИ

РІК 2017

125 - РІЧЧЯ ВІД НАРОДЖЕННЯ ІСПОВІДНИКА ВІРИ
ПАТРІАРХА ЙОСИФА СЛІПОГО

“Шанувати пам’ять патріарха Йосифа Сліпого сьогодні означає пізнавати і роздавати його спадщину. Я закликаю вірних нашої Церкви перечитати «Заповіт» патріарха, аби він став маніфестом, дорожньою картою життя УГКЦ у сучасному світі.”

Патріарх Святослав; 17-го лютого 2017

Заздрість, Тернопіль

Архиєрейська Божественна Літургія з нагоди 125 –річчя від дня народження

Патріарха Сліпого

“Сьогодні до нас промовляє постать патріарха Йосифа. Якщо тобі тяжко, бо тіло болить і вже сивина на голові, подумай що в 71 рік патріарх Йосиф починав нове життя. Він - той, про якого не відомо було, чи живий, бо у світі вже за нього правилися панахиди. Сьогодні патріарх несе з нами наш хрест і заохочує великого бажати, бути собою, бути українцем, християнином, запевняючи, що великий Бог є з нашим народом, що Богом дана гідність є великим скарбом, якого ніхто не сміє потоптати і знівечити.”

Владика Борис Гудзяк; 19-го лютого 2017

Патріарший Собор Воскресіння в Києві

Цього року наша парафія особливо відзначатиме **125 - РІЧЧЯ ВІД НАРОДЖЕННЯ ІСПОВІДНИКА ВІРИ ПАТРІАРХА ЙОСИФА СЛІПОГО**. Комітет підготовки до відзначення працює над різними заходами про яких будемо повідомляти в короткому часі. Одним із заходів - це збірка особистих споминів наших парафіян про Патріарха Сліпого, яких будемо поміщати у Церковному Віснику. Просимо Вас, дорогі парафіяни, пересилати Ваші спомини про Патріарха на адресу stsvo@comcast.net. або передати письмо до Парафіяльної Канцелярії. Це може бути в коротшій чи довшій формі.

Складаємо GRATULYACII танцювальному ансамблю “Гроловиця” за успішну імпрезу із забавою “Noche de Espana” яка відбулася 11-го лютого. Бажаємо успіхів у підготовці до турне до Іспанії.

Загальні Збори Парафії відбудуться в неділю 26-го березня в аудиторії під церквою. Запрошуємо усіх парафіян прийти, щоб вислухати про пророблену працю у 2016 році, почути про майбутні плани (включно із відновленням аудиторії) та активно взяти участь у дискусії про працю в парафії.

Заохочуємо Вас заходити на веб-сайт “Живе Телебачення” УГКЦ – www.zhyve.tv

У “діточій кімнаті” в Храмі вставлено телевізор. Запрошуємо батьків із немовлятками та маленькими дітьми користуватись цією кімнатою. Малі діти матимуть можливість в повні бачити відправу Святої Літургії.

ПОЖЕРТВИ**Недільна збірка**

11.I.2017	\$1,362.00 конвертами <u>\$ 561.00</u> без конверт \$1,923.00 разом
8.I.2017	\$2,587.00 конвертами <u>\$1,367.00</u> без конверт \$3,954.00 разом
15.I.2017	\$1,939.00 конвертами <u>\$ 747.00</u> без конверт \$2,686.00 разом
22.I.2017	\$1,460.00 конвертами <u>\$ 784.00</u> без конверт \$2,244.00 разом
29.I.2017	\$1,383.00 конвертами <u>\$ 940.00</u> без конверт \$2,323.00 разом
2.II.2017	\$1,621.00 конвертами <u>\$1,082.00</u> без конверт \$2,703.00 разом
12.II.2017	\$1,460.00 конвертами <u>\$ 944.00</u> без конверт \$2,404.00 разом

**На Ремонт та Розбудову Парафії
(збірка в церкві 12.II.2017)**

- 50.00 – Бозьо ЮО, Верещак ЯХ;
 35.00 – Караван ОІ;
 30.00 – Кузич ЮТ, Телятинський АЛ, Чех РА;
 28.00 – Доманчук ПЛ;
 25.00 – Боднар БЛ, Гончаров ВМ, Коверко ОЛ, Колодзей АС, Крутяк ПА, Куликівський ГТ, Максимчук ІП, Савин О;
 20.00 – Вовчук ВР, Григорчук Н, Дахнівська Р, Капеняк РЗ, Качор О, Кравчук ВЛ, Коломиєць Л, Кузич-Малецький АМ,

- Сендунь АМ, Скрупський ВМ, Смик РМ, Смик Р-Ю, Трач ОМ, Федус МГ, Фіщук ОЛ, Шеремета Л,
 15.00 – Доцяк М, Куліш О, Медвідь Ю;
 10.00 – Арчер ШІ, Березецька М, Біланич С, Бітківська Н, Винниченко М, Гатич Р, Іванусь І, Клиш М, Кліщ БС, Кокорудза К, Кондришин МВ, Косач Х, о. Кривокульський ОЛ, Крицун ІВ, Кузьменко ЮМ, Куляс ЮЛ, Мелешко ОЛ, Микитюк С, Мицак БД, Мроць ВМ, Пачашинський РГ, Подьо Бі, Сегінович АН, Скрупський МГ, Сохань БН, Стадник А, Тельвак ВО, Хома Л, Хомин МХ, Хом'як АР, Флейтліх МЮ, Чернецький Д, Чорняк М, Щерб'юк ВМ, Ярмола Б, Ярошевич МД, Яхторович Р;
 5.00 – Андрущак Ві, Бабій ОН, Березюк ЄО, Божик ЮА, Воскресенський ВО, Галак ІН, Гап'як ВМ, Гевчук ОМ, Гудима ЛС, Дзірин ОЛ, Дунайська О, Жук МІ, Заяць Л, Зварич К, Кліш І, Чорномаз С і Коцюба Н, Кукуруза ВО, Лесик В, Лещук М, Луцик А, Малинка ЯГ, Музика ОО, Паробок МЛ, Польна А, Сенчишак МС, Сенько В, Скоморох ПМ, Скрупський ПЛ, Сотніков ОГ, Тех Д і Туркало І, Хлопась АН, Чабан МО, Чурма М, Шепта ЯЗ, Шняк ВН, Ярмола Б, Ярмола ГЛ;
 24 .00 – меншими пожертвами.

**На Фільм про Патріярха Йосифа Сліпого
(збірка в церкві 29.I.2017)**

- 100.00 – Верещак ЯХ;
 50.00 – Кузич ЮТ;
 30.00 – Караван ОІ, Смик РМ;
 25.00 – Бозьо ЮО, Боднар БЛ, Василик ТД, Винниченко М, Гончаров ВМ, Канафоцька Л, Коверко ОЛ;

- 20.00 – Вруська Д, Дзюк О і І, Запаранюк
МЛ, Косач Х, Мелешко ОЛ, Рибак
РІ, Сендунь АМ, Скрупський ПЛ,
Чорняк М;
- 15.00 – Мариневич ЛО, Шеремета Л;
- 10.00 – Бітківська Н, Грицак ІН, Дахнівська
Р, Карабінович О і Н, Кліш І, Кліш
БС, Коломиєць Л, о.
Кривокульський ОЛ, Кузьмик Г,
Кульматицький ВЛ, Медвідь ІО,
Микитюк С, Пачашинський РГ,
Перепічка МЛ, Прохна Г, Соболь
РХ, Тельвак ВО, Терлецький ІО,
Трач ОМ, Фіщук ОЛ, Хомин МХ,
Шняк ВН, Щерб'юк ВМ;
- 7.00 – Доманчук ПЛ;
- 5.00 – Андрушак ВІ, Бабій ОН, Березюк
ЄО, Божик ЮА, Власенко ПД, Вовк
МД, Галак ІН, Гап'як ВН, Гонтар
БА, Грундовський Ю, Гудима ЛС,
Гуцалюк ВН, Доцяк М, Єжевський
РЛ, Жук МІ, Зварич К, Ільчишин
БО, Костриба ТІ, Лабазевич РР,
Лотоцький ЮН, Луцик А, Малинка
ЯГ, Музика ОО, Огаренко ІН,
Паробок МЛ, Подьо БІ, Прокіп ЗІ,
Ривак МН, Сетрас І, Скоморох ПМ,
Скрупський МГ, Тефледжук Тех Д і
Туркало І, Троян А, Хом'як АР,
Чабан МО, Шепта ЯЗ, Щерб'юк АН,
Юрійчук Т, Яримович АГ;
- 19.00 – меншими пожертвами.

**На Ремонт та Розбудову Парафії
(зібрано в канцелярії до 21.ІІ.2017)**

- 150.00 – Козлов Е;
100.00 – Зарична А й І;
70.00 – Гринів МІ;
35.00 – Садкова С;
20.00 – Діденко ВД.

Семінарійний Фонд

- 30.00 – Козлов Е;
20.00 – Богуцький ФС, Троян А.

Допомога Україні

- 30.00 – Гайдук ДГ.

Фільм про Патріярха Йосифа Сліпого

- 5,000.00 – Сестрицтво Покрова Пресвятої
Богородиці, Укр. Культурний
Осередок;
2,000.00 – Фондація Каси “Самопоміч”;
800.00 – Крамничка “Джерело”;
100.00 – Телятинський АЛ;
50.00 – Біла Ю, Куликівський ГТ;
25.00 – Новошицький Д;
15.00 – Дуда С;
10.00 – Степаняк М і Салдан С;
5.00 – Кокорудза К.

В пам'ять...

На Ремонт та Розбудову Парафії

- 200.00 – Карабінович О і Н в пам. чоловіка і
батька о. Василя.
100.00 – Дудич ВО в пам. Стефана Вереса.

Сироти в Україні

- 50.00 – Головка РГ в пам. Стефана Вереса.
50.00 – Галамай ЛТ в пам. Стефана Вереса.
30.00 – Магайне МЛ в пам. Стефана Вереса.

Львівська Духовна Семінарія

- 250.00 – Яхторович Р в пам. Тараса Білика.

Квіти

- 40.00 – Верес А в пам. чоловіка Стефана.
25.00 – Ячмінська О в пам. батьків Євгена і
Марії.
20.00 – Фішер М в пам. померлих з родини.
15.00 – Туркало І в пам. Дмитра, Анни,
Розалії, Миколи і Романа.

- СВЯТІ ЛІТУРГІЇ -
(Закінчення із стор. 24)

Четвер, 16 березня

О Фединак за бл. пам. Галину Павлик (1 річн) і Володимира Фединака (14 річн) (П)
М Чорняк за бл. пам. Петра, Катерину, Ангеліну, Михайла, Стефана, Андрія, Василя, Андрія, Марію, Йосифа, Марту, Василя, Стефана, Василя, Петра, Пелагію, Марію, Володимира, Апольонію, Стефана і Зеновія (П)

П'ятниця, 17 березня

8:00 рано Свята Літургія Ранішосвячених Дарів
6:30 веч. Парастас і Сорокоусти

Субота, 18 березня

8:00 рано Род Качор, Ільчина і Колодзей за бл. пам. Марію Баярчак (4 річн), Олега і Остапа Качор (П)
ЯА Наливайко за бл. пам. Василя і Теклю Дмитраш (П)
С Біланич за бл. пам. Дмитра (П)
9:00 рано ТЛ Федунків за бл. пам. Роксолян-Марію (1 річн) і Олексія (П)
МЛ Козань за бл. пам. Стефана Вереса (П)
Род Терефенко за бл. пам. Юлію і Романа (П)
С Микитюк за бл. пам. Ігора, Бориса і Богдана (П)
*Парафія в наміренні о. архимандрита Івана А. Кротця

На тиждень від 20 березня до 25 березня**Понеділок, 20 березня**

Л Стародуб за бл. пам. Анну (13 річн) (П)
Н Асеведо за бл. пам. Марію, Миколу, Романа, Юрія і Владика (П)

Вівторок, 21 березня

О Цахнів за бл. пам. Василя (40 день) (П)
Род Дзвіник за бл. пам. Ярослава Головка (П)
М Фішер за бл. пам. Анну Петрів-Кузьмяк (П)

Середа, 22 березня

6:30 веч. Свята Літургія Ранішосвячених Дарів

Четвер, 23 березня

Х Косач за бл. пам. Марію Гнатиско (13 річн) (П)
І Кліш за бл. пам. Андрія, Вікторію, Богдана і прочих (П)
І Кліш за бл. пам. Івана Перуна, Григорія Івашкова і прочих (П)

П'ятниця, 24 березня

8:00 рано Свята Літургія Ранішосвячених Дарів

6:30 веч. Парастас і Сорокоусти

Субота, 25 березня

8:00 рано ВМ Наливайко за бл. пам. Василя і Теклю Дмитраш (П)
9:00 рано Л Головата і Н Майкел за бл. пам. Мирославу Галан (9 річн) (П)
Род Зеліско за бл. пам. Пелагію і Петра Зеліско та Євдокію і Олексу Бойчуків (П)
Род Бойчук і Палій за бл. пам. Стефана і Магдаліну (П)
М Добрянська за бл. пам. Тараса Білика (П)
І Томчук з род за бл. пам. Таню Томчук (П)
БЕ Дудич за бл. пам. Стефана Вереса (П)
Род Терефенко за бл. пам. Юлію і Романа (П)
ВО Кукуруза за бл. пам. Анну, Івана, Василя, Романа, Ярослава і Анну (П)
ВО Кукуруза за бл. пам. Марію, Катерину, Павла і Катерину Дзвіник, Стефана Вербового, Михайла і Анну Марчук, Михайла і Таню Шліхутки і Володимира і Петра Федунішин (П)

На тиждень від 27 березня до 1 квітня**Понеділок, 27 березня**

Род за бл. пам. Софію Тарабан (1 річн) (П)
Род Ярмола за бл. пам. Теклю, Григорія, Стефана, Мирослава і Марію (П)

Вівторок, 28 березня

Род за бл. пам. Зеновію Данкевич (1 річн) (П)
Род Абрамюк за бл. пам. Целіну (П)

Середа, 29 березня

6:30 веч. Утрєня з Поклонами

Четвер, 30 березня

Род Куліш за бл. пам. Марію Баран (15 річн) (П)
С Микитюк за бл. пам. Марію Боднарук, Лєсю Бойко, Галину Янчишин і Наталю Іванів (П)

П'ятниця, 31 березня

8:00 рано Свята Літургія Ранішосвячених Дарів
6:30 веч. Парастас і Сорокоусти

Субота, 1 квітня

8:00 рано Род за бл. пам. Еміліяна і Михайлину Басюк (П)
9:00 рано Род за бл. пам. Анну Титус (1 річн) (П)
А Чичула за бл. пам. Стефана Вереса (П)

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ СОБОР СВЯТИХ ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ В ЧІКАГО ДУШПАСТИРІ

о. Крилошанин Олег Кривокульський

Very Rev. Oleh Kryvokulsky – Pastor

2245 W. Superior St. Chicago, IL 60612 Tel. (312) 829-6805
email: romava@comcast.net romava2011@gmail.com

о. Архимандрит Іван А. Кротець

Rt. Rev. Archimandrite Ivan A. Krotec – Pastor Emeritus

2245 W. Superior St. Chicago, IL 60612 Tel. (312) 243-1395
Cell phone: (312) 933-3820

о. Степан Костиук

Rev. Stepan Kostiuk

2245 W. Superior St. Chicago, IL 60612 Tel. (708) 583-9875
email: s.kostiuk@reshealthcare.org

о. Роман Артимович

Rev. Roman Artymovych

2245 W. Superior St. Chicago, IL 60612 Tel. (773) 634-0604
email: artymovych@yahoo.com

ПАРАФІЯЛЬНИЙ УРЯД

Sts. Volodymyr and Olha Ukrainian Catholic Church

2245 W. Superior St. Chicago, IL 60612 Tel. (312) 829-5209
Fax: (312) 829-4113 email: stsvo@comcast.net

Парафіяльний Уряд відкритий

від понеділка до п'ятниці - від год. 9 ранку до 5 по пол.

в суботу – від год. 9 ранку до 12 в пол.

в неділю – від год. 9 ранку до 1 по пол.

У Парафіяльному Уряді можна полагодити справи
реєстрації, вплати на різні потреби й ін.

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в неділі: 8:00, 9:30 і 11:30 ранку

у свята: 8:00 і 10:00 ранку та 6:30 вечора

в понеділок - п'ятниці: 8:00 вранці; в суботу: 8 і 9 вранці

СОБОР СВЯТИХ ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ

739 N. Oakley Blvd., Chicago, IL 60612
Телефон до аудиторії: (773) 276-3990

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ОСЕРЕДОК

2247 W. Chicago Ave. Chicago, IL 60622 Tel. (773) 384-6400

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ МІСЯЧНИК - ЦЕРКОВНИЙ ВІСНИК -

Видає парафія Святих Володимира і Ольги в Чікаго

Printing: PROCON GS, Inc.
Chicago, IL

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

(кожного ранку о годині 8:00)

На тиждень від 6 березня до 11 березня

Понеділок, 6 березня

АС Гриневич за бл. пам. Антона Кучера (37 річн) (П)
Н Асеведо за бл. пам. Марію, Миколу, Романа, Юрія і
Владика (П)
М Музика за бл. пам. Михайлину Швачук (П)

Вівторок, 7 березня

Л Люле-Мришук за бл. пам. Софію (2 річн) (П)
М Чепіль за бл. пам. Йосифа (18 річн) (П)
А Троян за бл. пам. Марію, Івана, Ярослава, Романа,
Максима, Івана і Богдана (П)

Середа, 8 березня

6:30 веч. Свята Літургія Ранішосвячених Дарів

Четвер, 9 березня

Д Новошицький за бл. пам. Стефана і Марію (П)
М Фішер за бл. пам. Софію, Івана, Миколу і Михайла
Луцака (П)
О Косар за бл. пам. Ярослава Головка (П)

П'ятниця, 10 березня

8:00 рано Свята Літургія Ранішосвячених Дарів
6:30 веч. Парастас і Сорокоусти

Субота, 11 березня

8:00 рано ЯА Наливайко за бл. пам. Василя і
Теклю Дмитраш (П)
К Кокорудза за бл. пам. Володимира,
Павла, Ксеню, Марію, Анну, Антона,
Василя і Марію (П)
9:00 рано Род Браєн за бл. пам. Івана Плесканку
(6 річн) (П)
Род Браєн і Бозьо за бл. пам. Людвіка
Попіль (П)
М Добрянська за бл. пам. Тараса Білика (П)
Род Терепенко за бл. пам. Юлію і
Романа (П)
М Фішер за бл. пам. Стефана Вереса (П)

На тиждень від 13 березня до 18 березня

Понеділок, 13 березня

М Фішер за бл. пам. Дмитра Туркало (П)

Вівторок, 14 березня

Н Асеведо за бл. пам. Марію Стасюк (П)
Род Абрамюк за бл. пам. Василя і Катерину Берко (П)

Середа, 15 березня

6:30 веч. Свята Літургія Ранішосвячених Дарів

(Закінчення на стор. 23)